antifa_i@yahoo.com

antifa [i]

έντυπο δρόμου, #10, ιούνης '11

μετανάστες εργάτες αδέρφια μας

3 ιστορίες θεσμικού αντιρατσισμού

Η πρώην περιφερειάρχης Ηπείρου Δήμητρα Μπάστα -διαβάζουμε στον Ηπειρωτικό Αγώνα 28/08/2010- σε μια στιγμή βαθιάς αγανάκτησης για τη θέση της γυναίκας στο Ιράν, απέστειλε μαζί με άλλες 5 περιφερειάρχισσες επιστολή διαμαρτυρίας στη Liberation για τον επικείμενο λιθοβολισμό γυναίκας στο Ιράν, η οποία κατηγορήθηκε για μοιχεία. Πραγματικά χαιρόμαστε που υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι σε τέτοιες θέσεις, να πιέζουν την κατάσταση. Θαρρούμε πως κάθε γυναίκα της περιοχής αναθάρρησε με την πυγμή της, ειδικά αυτές που είναι σκλάβες στα κωλόμπαρα. Δεν περνά όμως πολύς καιρός και στις αρχές Σεπτέμβρη καμιά 35αριά Ιρανοί κατασκηνώνουν στα προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών, ζητώντας –τι άλλο;- άσυλο για να αποφύγουν την κόλαση του Ιράν. Κάποιοι μάλιστα προχωρούν σε απεργία πείνας και ράβουν ταυτόχρονα τα στόματά τους. Μεταξύ αυτών και μια γυναίκα. Χαράς ευαγγέλια για την κ. Μπάστα. Ο θεός της είχε προσφέρει πεδίο αντισεξιστικής δόξης λαμπρό: θα μπορούσε μέσω των υπηρεσιών της περιφέρειας, που είναι αρμόδιες για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, να προσφέρει χαρτιά στους 35 Ιρανούς. Έτσι θα γλίτωνε τα έξοδα για το ταξίδι ως την Τεχεράνη για να απελευθερώσει τη δύστυχη που απειλούταν με λιθοβολισμό, ενώ ταυτόχρονα θα βούλωνε τα στόματα των διαφόρων κακεντρεχών, που την κατηγορούν για κίβδηλο ενδιαφέρον. Το ότι χρειάστηκαν να περάσουν 78 μέρες διαμαρτυρίας (33 από τις οποίες με απεργία πείνας) για να δικαιωθούν, να το θεωρήσουμε ως ελλιπή ενημέρωση της περιφερειάρχισσας;

Τον Ερυθρό Σταυρό τον ξέρετε ε; Όπου πόνος και δυστυχία, όπου ανθρωπιστική κρίση και καταποντισμοί, όπου πόλεμοι και καταστροφές ο Ερυθρός Σταυρός πρώτος. Να βοηθήσει, να γιατρέψει, να ανακουφίσει, να μαζέψει λεφτά, να συγκεντρώσει τρόφιμα. Σε όλα πρώτος και ανιδιοτελής, χωρίς διακρίσεις, με τον άνθρωπο στο επίκεντρο. Ένα πράγμα μόνο τον πληγώνει: η απόσταση. Λόγω μειωμένων δυνατοτήτων (ειδικά τα περιφερειακά παραρτήματα) δεν μπορούν να επέμβουν σε μακρινά σημεία. Αλλά και για αυτούς έχει ο θεός: η οργάνωση Ηγουμενίτσας του Ερυθρού Σταυρού είχε μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία να διοχετεύσει το πλεόνασμα ανθρωπισμού της. Μιλάμε για τους 400 και πλέον μετανάστες που διαβιούν σαν τα αγρίμια στα δάση πέριξ του λιμανιού. Πήγε λοιπόν μια γιατρός της πόλης στον εκεί πρόεδρο και του πρότεινε τα εξής: «Αφού έχεις που έχεις ένα παρατημένο κτίριο δίπλα στο λιμάνι, δε μου παραχωρείς μια αίθουσα να οργανώσω, μαζί με ντόπιους αλληλέγγυους, ένα ιατρείο για να παρέχουμε τη στοιχειώδη περίθαλψη; Για να μην χρειάζονται οι έρμοι να διασχίζουν όλη την πόλη ώστε να φτάσουν στην άλλη άκρη, που είναι το κέντρο υγείας; Για να μην πέφτουν θύματα στις ορέξεις των λιμενικών; Εσύ μόνο το χώρο θα βάλεις. Εξοπλισμός, φάρμακα και αναλώσιμα θα τα βάζουμε εμείς.» Δεν το πολυσκέφτηκε ο πρόεδρος. «Τι τα θες τώρα και ασχολείσαι με αυτά;» είπε και έφυγε μακριά σκεφτόμενος τον επόμενο έρανο του Ερυθρού Σταυρού και το φλέγον ζήτημα της συμμετοχής του παραρτήματος στην προσεχή παρέλαση.

ΘΕΣΜΙΚΟΥ αντιρατσισμού

Μη βιαστείτε να μας κατηγορήσετε για ψεύτικη φωτογραφία. Υπάρχουν και μουσουλμάνοι χωρίς μαντήλα, χωρίς μούσια, χωρίς κέρατα, χωρίς ουρά, χωρίς σουβλερά δόντια...

Θυμάστε τους Ιρανούς που λέγαμε στην προηγούμενη σελίδα; Η τύχη τους ήταν βουνό. Ξέρετε ποιον είχαν υποστηρικτή στα δίκαια αιτήματά τους; Την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες. Βγήκε λοιπόν ο επικεφαλής του ελληνικού γραφείου και μοίρασε μια συγκινητική δήλωση συμπαράστασης που -μεταξύ άλλων- έγραφε: «Η κατάσταση αυτή είναι προϊόν των σοβαρών προβλημάτων και δυσλειτουργιών της διαδικασίας ασύλου στην Ελλάδα, που με τη σειρά τους γεννούν την παρατεταμένη αβεβαιότητα και απόγνωση των αιτούντων άσυλο», και συνέχιζε παρακάτω «...η Υ.Α. υποστηρίζει αντίστοιχα αιτήματα όλων των αιτούντων άσυλο, ανεξαρτήτως εθνικότητας...». Κατσαδιάστηκε λοιπόν το ελληνικό κράτος -μιας και είναι μέλος του ΟΗΕ, μην το ξεχνάμε- και οι δυνατές φωνές έφτασαν μέχρι τα αυτιά κάποιων άλλων προσφύγων, από το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη και το Ιράν. Μ' αυτά και μ' αυτά πήραν τα πάνω τους οι συγκεκριμένοι πρόσφυγες και αποφάσισαν να πάνε γραμμή στο Παλιό Ψυχικό. Ούτως ή άλλως στα προπύλαια είχανε ζορίσει λίγο τα πράγματα από τους τσόγλανους της δημοτικής αστυνομίας. Κατασκήνωσαν λοιπόν έξω από τα γραφεία της Αρμοστείας ζητώντας –τι άλλο;- άσυλο. Είδαν και απόειδαν οι εκπρόσωποι της Αρμοστείας με το να βρουν λύση στα προβλήματα των προσφύγων και σκέφτηκαν κάτι ρηξικέλευθο: «αφού δεν μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα, γιατί δεν το εξαφανίζουμε;» αναρωτήθηκαν και σχημάτισαν το 100 στο τηλέφωνο. Τα υπόλοιπα τα ανέλαβαν τα ΜΑΤ το πρωί της 27ης Δεκεμβρίου 2010. Κάποια κυρία Κεχαγιόγλου αρκέστηκε να αναφέρει: «κατανοούμε την απογοήτευση κάποιων προσφύγων που δεν κατάφεραν να επωφεληθούν μιας αποτελεσματικής διαδικασίας ασύλου, αλλά διαφαίνεται ειλικρινής πρόθεση από την πλευρά των αρχών να εξεταστούν τα εκκρεμή αιτήματα και να αναμορφωθεί η διαδικασία» (Ελευθεροτυπία 28/12/10). Τι τραυματίζει πιο πολύ; Η ξύλινη γλώσσα ή το πλαστικό γκλοπ;

η θέση μας

Αν τα λέμε όλα αυτά δεν είναι γιατί συμπαθούμε τους Γιατρούς του Κόσμου πιο πολύ από τον Ερυθρό Σταυρό ή γιατί θεωρούμε τη ΝΔ ή το ΚΚΕ καλύτερα από το ΠΑΣΟΚ, ούτε γιατί θεωρούμε το Ιράν παράδεισο ελευθερίας και ισότητας. Τα λέμε αυτά γιατί ο αντιρατσισμός και η φιλανθρωπία των θεσμών (εκκλησίας, μμε, κράτος, μκο κτλ) δεν είναι παρά στάχτη στα μάτια των υπηκόων. Σκοπό έχει να ξεπλύνει –μέσω αισχρής προπαγάνδας και μηντιακών κινήσεων- το σύστημα των κοινωνικών σχέσεων που ξερνάνε βαρβαρότητα και ρατσισμό σε αυτόν εδώ τον τόπο και που οι προαναφερθέντες θεσμοί έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Λειτουργεί σαν άλλοθι για τους κάθε λογής πατριώτες και φασίστες. Ο κινηματικός αντιρατσισμός δε μπορεί να συμπεριφέρεται με όρους φιλανθρωπίας, ούτε να συνδιαλέγεται με δομές που βρίσκονται στην αιτία του προβλήματος. Απεναντίας οφείλει να βάζει σαν στόχο την ανατροπή των σχέσεων που παράγουν εξαθλίωση και ρατσισμό, απορρίπτοντας πλήρως τους θεσμούς ή τα υποκείμενα που τον εκφράζουν.

Μια ιστορία...

για ένα ελληνικό τείχος

Τον Νοέμβριο του 2011 εγκαθίστανται κατά μήκος των ελληνοτουρκικών συνόρων, στην περιοχή του Έβρου, στρατιωτικές δυνάμεις της frontex, γνωστές και ως μονάδες ταχείας επέμβασης(ή διαφορετικά RABITS). Με εξοπλισμό τελευταίας τεχνολογίας (ελικόπτερα, θερμικές κάμερες) και 175 εκπαιδευμένους ευρωπαίους στρατιώτες, τα ελληνικά σύνορα θωρακίζονται ακόμα περισσότερο και η Ευρώπη φρούριο μοιάζει όλο και πιο κοντά. Δεν είναι όμως αυτή η πρώτη φορά που ο ελληνικός στρατός συνεργάζεται με τις δυνάμεις της frontex. Συγκεκριμένα, από το 2009 το ελληνικό λιμενικό πραγματοποιεί μαζί με την frontex περιπολίες και επαναπροωθήσεις μεταναστών στην περιοχή του βόρειου και κεντρικού αιγαίου, «σπρώχνοντας» ουσιαστικά τους περισσότερους προς τα χερσαία σύνορα και κυρίως την ευρύτερη περιοχή του Έβρου. Στα πλαίσια αυτά -της όλο και πιο εντατικοποιημένης και στρατιωτικοποιημένης καταστολής των μεταναστευτικών ρευμάτων- έρχεται να προστεθεί και το σχέδιο για την οικοδόμηση τείχους στην περιοχή του Έβρου. Σύμφωνα με την πρόταση του υπουργού προ.πο χρ. Παπουτσή, το τείχος -με μήκος 12,5 χλμ και ύψος 3,5 μέτρων- θα είναι εξοπλισμένο με θερμικές κάμερες και ειδικά συστήματα ειδοποίησης, ώστε να αποτρέπεται η κάθε είδους παραβίασή του, καταλαμβάνοντας την περιοχή όπου ο ποταμός Έβρος περνάει σε τουρκικά εδάφη και τα ελληνοτουρκικά σύνορα είναι μόνο χερσαία. Παρόμοια παραδείγματα αποτελούν το τείχος στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού, το τείχος που χτίστηκε στα σύνορα της Ισπανίας με το Μαρόκο στη Θέουτα, καθώς και το πιο χαρακτηριστικό -λόγω αποτελεσματικότητας- τείχος «ασφάλειας» στα σύνορα του Ισραήλ με τα παλαιστινιακά εδάφη.

για ένα ευρωπαικό φρούριο

Η σκληρή αντιμεταναστευτική πολιτική της Ε.Ε είναι ξεκάθαρη εδώ και πολλά χρόνια. Άλλοτε μέσω νομοθετικών ρυθμίσεων που απέτρεπαν ή καθυστερούσαν επ' άπειρων την νομιμοποίηση των μεταναστών και άλλοτε μέσω απελάσεων και οργανωμένων αστυνομικών επιχειρήσεων, με πρόσχημα τη διασφάλιση της δημοσίας τάξης. Από το 2007 όμως, ξεκινά και πρακτικά η συνεργασία διαφόρων ευρωπαϊκών κρατών με την δημιουργία στρατιωτικών οργανώσεων, όπως η frontex. Το πρόβλημα λοιπόν, είναι κοινό και μόνο με την μορφή διευρυμένων πολιτικών-στρατιωτικών συμμαχιών από τους απανταχού ευρωπαίους καπιταλιστές μπορεί να λυθεί. Όσο μάλιστα το ξεζούμισμα των μη ανεπτυγμένων κρατών συνεχίζεται, οι δημιουργοί των μεταναστευτικών ρευμάτων πρέπει να είναι έτοιμοι για την «διαχείριση» αυτών. Αφού όμως σε περιόδους κρίσης η διαχείριση αυτών των πληθυσμιακών ομάδων δεν οδηγεί στην άντληση κέρδους και στην μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση τους από την καπιταλιστική «μηχανή», η περιθωριοποίηση και ο αποκλεισμός τους, από το πολιτισμένο και ανεπτυγμένο οικονομικά «φρούριο», φαίνεται αναπόφευκτος.

Με δεδομένο όμως, ότι η Ελλάδα γεωγραφικά αποτελεί ακόμα την «πίσω» πόρτα του ευρωπαϊκού φρουρίου, τον ρόλο του «κακού» μπάτσου καλείται να τον παίξει τώρα το ελληνικό κράτος, πιστοποιώντας στην ευρωπαϊκή ένωση ότι η φύλαξη των συνόρων του θα είναι αποτελεσματικότερη όσο ποτέ. Είναι λοιπόν, αυτή η χρονική στιγμή που οι μάσκες πέφτουν (για ακόμα μια φορά βέβαια) και περιμένουμε πως και πώς να δούμε σε τι αντιφάσεις θα πέσει ο «δημοκρατικός» πολιτικός κόσμος της χώρας, που από τη μία κατακεραυνώνει εναντίον του «απάνθρωπου» ισραηλινού κράτους, ή επευφημεί και γιορτάζει για την πτώση του τείχους στο Βερολίνο (ορόσημο για την πτώση των ολοκληρωτικών καθεστώτων, βάσει της φιλελεύθερης ιστοριογραφίας), και από την άλλη τάσσεται υπέρ του τείχους στον Έβρο, των επιχειρήσεων του ελληνικού στρατού με την frontex στα σύνορα και του όλο και πιο εντεινόμενου ελληνικού-ευρωπαϊκού πολέμου εναντίον των μεταναστών.

για πολλά λεφτά

Η συνολική αυτή αναβάθμιση του ελέγχου των ελληνικών συνόρων, επιχειρεί ουσιαστικά, εκτός των άλλων, να χαράξει νέες διαδρομές εισόδου. Ακόμα πιο επικίνδυνες και ακόμα πιο επικερδείς. Δεδομένου ότι η επικινδυνότητα στη γλώσσα των δουλεμπόρων (εντός και εκτός συνόρων) μεταφράζεται πρακτικά με ακριβότερο αντίτιμο ανά μετανάστη, άρα και μεγαλύτερο κέρδος, και έχοντας υπ' όψιν ότι οι οικονομικές ανάγκες των μεταναστών είναι τέτοιες ώστε να τους υποχρεώνουν να κάνουν ότι είναι δυνατό για να συνεχίσουν την πορεία τους προς την Ελλάδα (και άλλες χώρες της Ευρώπης), συμπεραίνουμε πόσο προσοδοφόρα -τελικά- είναι, αυτή η λεγόμενη χάραξη εξωτερικής πολιτικής.

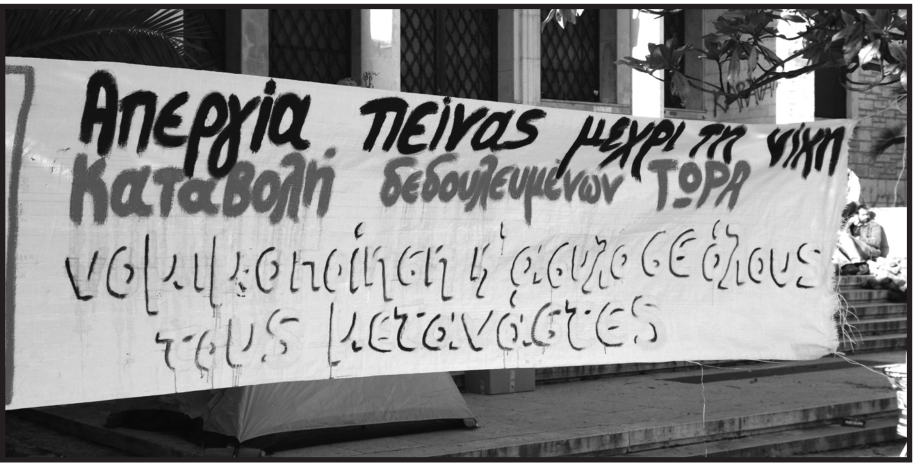

για υποτιμημένες ζωές

«Θα φύγουν από την Ελλάδα είτε με εθελοντικό επαναπατρισμό, είτε με υποχρεωτική απέλαση» δήλωνε ο χρ. Παπουτσής και προσέθετε την πρότασή του περί οικοδόμησης του τείχους στον Έβρο, τασσόμενος ξεκάθαρα υπέρ της πολιτικής της μηδενικής ανοχής στο επίπεδο της μετανάστευσης. Τα πράγματα είναι απλά. Αν την περίοδο του '90 το ελληνικό κράτος ανοικοδομήθηκε εκμεταλλευόμενο φτηνό εργατικό δυναμικό από άλλες οικονομικά ασθενέστερες χώρες, τώρα -στην εποχή της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και της γενικευμένης οικονομικής ύφεσης- τα δεδομένα πρέπει να αλλάξουν. Όχι φυσικά ότι η ανάγκη μικρών και μεγάλων αφεντικών για φτηνούς και πλήρως εκμεταλλεύσιμους ξένους εργάτες έπαψε να υπάρχει, απλά ο αριθμός αυτών πρέπει να μειωθεί (καθώς πιο μειωμένες είναι και οι θέσεις που μπορούν να προσφερθούν), και η εκμετάλλευση που υφίστανται πρέπει να εδραιωθεί ακόμα καλύτερα. Για να είναι όμως δυνατή η εκμετάλλευση των ξένων εργατών, θα πρέπει ουσιαστικά να οργανωθεί ακόμα καλύτερα η προσπάθεια υποτίμησης της πολιτικής τους θέσης, κάτι -βέβαια- που δεν είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο για τα ελληνικά δεδομένα. Άλλωστε, τα ελληνικά ΜΜΕ ήταν αυτά που βάφτισαν τους αλβανούς, εγκληματίες, βιαστές, βρωμιάρηδες και μπόλιαζαν την ελληνική κοινωνία με τις πιο συντηρητικές και ρατσιστικές αντιλήψεις. Η ελληνική κοινωνία ήταν αυτή που -με την ανοχή της- έδωσε βήμα (εντός και εκτός βουλής) σε κάθε ακροδεξιά και φασιστική οργάνωση, για να μπορεί αργότερα να δημιουργεί τους δικούς της αγίους παντελεήμονες. Η ελληνική αστυνομία ήταν αυτή που οργάνωνε τις τεράστιες επιχειρήσεις «σκούπα», εκκένωνε κτήρια που έμεναν μετανάστες και κατέστρεφε ολοκληρωτικά καταυλισμούς. Η ελληνική δικαιοσύνη παρανομοποίησε ολόκληρες κοινωνικές ομάδες, στοιβάζοντας τες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στον Έβρο, στην Κόνιτσα κ.α. Και τώρα, με το τείχος στον Έβρο, στέλνεται ένα ξεκάθαρο μήνυμα, τόσο στο εξωτερικό, όσο και στο εσωτερικό. Όσοι μετανάστες σκοπεύουν να περάσουν τα σύνορα, πρέπει να έχουν στο νου τους πως θα αντιμετωπίσουν την μέγιστη δυνατή καταστολή (περισσότερο στρατιωτικοποιημένη από ποτέ), αλλά και όσοι κατάφεραν με κάποιο τρόπο να μπουν στη χώρα και εργάζονται σε αυτή, μην και διανοηθούν να σηκώσουν κεφάλι, καθώς το κέρδος που πρέπει να παράξουν για τα αφεντικά τους, είναι μεγαλύτερο από ποτέ. Είναι αυτή η πολιτική, της μέγιστης ταπείνωσης και παρανομοποίησης, που υποχρεώνει τον κάθε μετανάστη να ζει στην αφάνεια, κάνοντας τον όλο και πιο αποδοτικό, όλο και πιο φτηνό.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ. ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΔΙΕΞΑΓΟΝΤΑΙ...

Ζούμε σε καιρούς δύσκολους. Η επίθεση της κυριαρχίας συνεχίζεται αγριότατη. Η κατακρεούργηση των εργατικών δικαιωμάτων και η επίθεση ενάντια στους μετανάστες αποτελούν δύο από τις εκφάνσεις της. Συγχρόνως, και αυτό είναι ίσως το πιο επικίνδυνο, μεγάλο κομμάτι των εκμεταλλευόμενων μοιάζει μουδιασμένο και απογοητευμένο. Η απαισιοδοξία και η ηττοπάθεια κυριαρχούν, ενώ το ρατσιστικό δηλητήριο μολύνει μεγάλο μέρος του κοινωνικού ιστού.

Κι όμως!!! Σε αυτό το ζοφερό κλίμα κάποιοι εργάτες αγωνίστηκαν και μάλιστα νίκησαν. Πρόκειται για τους 25 Σενεγαλέζους εργάτες τις επιχείρησης «Κρ. Τζαρτζούλη» (θερμοκήπια στην περιοχή του Καλπακίου).

Μια ωραία πρωία ο Τζαρτζούλης εκτίμησε ότι η επιχείρηση δεν έχει να του προσφέρει κάτι άλλο, πουλάει το εμπόρευμα και εξαφανίζεται αφήνοντας απλήρωτους τους εργαζόμενους (φέσι περίπου 60.000). Η δικαιολογία γνωστή: αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεών του, «….θέλω αλλά δεν μπορώ». Η κρίση βλέπετε… Οι εργαζόμενοι, στα όρια της επιβίωσης, αποφασίζουν να κάνουν το μεγάλο βήμα. Έρχονται στα Γιάννενα, την στήνουν έξω από τη Νομαρχία και ξεκινούν απεργία πείνας στις 10 Δεκέμβρη του 2010. Αμέσως μαζεύεται πλήθος αλληλέγγυων από το χώρο της αριστεράς και της αντιεξουσίας. Ευτυχώς, η συντριπτική πλειοψηφία αρνείται να συμμετέχει σε μικροπολιτικά παιχνίδια και καπελώματα. Συγκεντρώνεται υλικό για την καλύτερη διαβίωση των απεργών (σκηνές, κουβέρτες, τσάι, ρούχα κτλ.). Αφού δημιουργείται μια στοιχειώδης υποδομή η καθημερινή κοινή συνέλευση απεργών-αλληλέγγυων προσπαθεί να ανοίξει το ζήτημα στην πόλη.
Σε λίγες μέρες όλοι οι κάτοικοι γνωρίζουν όχι μόνο το κανόνι που έσκασε ο Τζαρτζούλης αλλά και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και εργασίας για τους εργάτες τις επιχείρησης. Ένα σύγχρονο κάτεργο που στήθηκε και με χρήμα του κράτους, αφού ο επιχειρηματίας είχε επιδοτηθεί πάνω από 1 εκατ. euro την τελευταία δεκαπενταετία στα πλαίσια του αναπτυξιακού νόμου.

Μετά από λίγες μέρες η κοινωνική κατακραυγή-πίεση φέρνει τα αποτελέσματά της και ο «εξαφανισμένος» δίνει κάποια σημάδια ζωής. Στην αρχή με κάποιες γελοίες προτάσεις (π.χ 1500 euro να μοιραστούν σε 25 άτομα). Παρά τη γελοιότητά των προτάσεών του, η εμφάνιση του επιχειρηματία φανερώνει τη ζημιά που του προκαλεί η απεργία και την αγωνία του να βρεθεί μία λύση για να λήξει. Η λύση όμως, όπως τη μεταφέρουν οι απεργοί είναι μία: **πλήρης καταβολή των δεδουλευμένων**. Συνεχίζουν ανυποχώρητοι παρά τα έντονα προβλήματα υγείας, που αρχίζουν να γίνονται όλο και πιο σοβαρά, εξαιτίας της στέρησης φαγητού και των άθλιων καιρικών συνθηκών. Με δεδομένη την αποφασιστικότητα των απεργών, γίνεται φανερό ότι άλλη λύση δεν υπάρχει για το ζήτημα, που είναι κεντρικό πλέον στην πόλη. Και πράγματι, μετά από 12 μέρες, το αφεντικό δανείζεται χρήματα υποθηκεύοντας μέρος της ακίνητης περιουσίας του και καταβάλει το σύνολο των δεδουλευμένων στους εργάτες. **Οι απεργοί νίκησαν!**

Πέρα από την ικανοποίηση των αιτημάτων των σενεγαλέζων εργατών, αυτός ο αγώνας προσέφερε πολλά παραπάνω. Έδειξε ότι ο αγώνας, όταν διεξάγεται αδιαμεσολάβητα και αποφασιστικά μπορεί να αποτελέσει το ανάχωμα στην επίθεση των αφεντικών και το ρατσισμό. Όσο για εμάς τους αλληλέγγυους, πέρα από τα μαθήματα αγωνιστικότητας που πήραμε από τους μετανάστες, είδαμε όλα αυτά που φωνάζαμε μέχρι τώρα σε συνθήματα να πραγματώνονται και μάλιστα συμβάλλαμε και εμείς στο μέτρο των δυνάμεών μας. Διεξήχθη ένας αγώνας «ντόπιων και μεταναστών», γίναμε «αδέρφια με τους ξένους εργάτες» και τελικά «την κρίση πλήρωσε το αφεντικό».
Οι αγώνες είναι η απάντηση. Αρκεί να διεξάγονται…

λόγια: κατερίνα-χαρά // σκίτσα: sapillas

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ>>

"Μετά από αρκετές κουβέντες καταλήξαμε στην ολική άρνηση στρά-τευσης και στη συλλογική δράση απέναντι στον ίδιο το θεσμό του στρατού. Επειδή όμως θεωρούμε πως το ζήτημα μάς υπερβαίνει και επειδή κάποιοι από εμάς θα κληθούν να στρατευτούν μετά το 2011, επιλέξαμε να δημιουργήσουμε μια δομή που φιλοδοξεί να αποτελέσει την πολιτική στέγη όλων όσων στο μέλλον ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο με εμάς, στην ευρύτερη περιοχή. Η' να αποτελέσει αφορμή για το στήσιμο άλλων τέτοιων συλλογικοτήτων. Μια συλλογικότητα, λοιπόν, που θα παράγει αντιμιλιταριστικό λόγο και δράση και θα στηρίζει έμπρακτα κάθε αρνητή. Το όνομα αυτής: Ξυπόλυτο Τάγμα. Ελπίζουμε πως έτσι θα βάλουμε μερικά λιθαράκια πάνω στις προσπάθειες που γίνονται ή έγιναν σε άλλες περιοχές της χώρας."

Το κόμικ και το απόσπασμα είναι από την μπροσούρα "Πόλεμο στον πόλεμο", του Ξυπόλυτου Τάγματος. Το Ξυπόλυτο Τάγμα είναι μια συλλογικότητα ολικών αρνητών στράτευσης από την πόλη μας. Σε αυτό το μέτωπο αγώνα που ανοίγουν ενάντια στο μιλιταρισμό ας μας έχουν όλους/όλες δίπλα τους. Αρκετά ταΐσαμε την μηχανή καταστροφής -που λέγεται στρατός- με ανθρώπινο κρέας.

infos: xupolutotagma.squat.gr

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΞΕΡΝΑΕΙ ΠΟΓΚΡΟΜ

Μαζική και βίαιη επίθεση σε μειονότητες (εθνικές, θρησκευτικές κλπ) και στο περιβάλλον τους (σπίτια μαγαζιά, χώρους συνάθροισης).

Η παραπάνω πρόταση περιγράφει την πραγματικότητα που ακολούθησε την δολοφονία του 44χρονου Μανώλη Καντάρη, την Τρίτη 10 Μαΐου 2011, στο κέντρο της Αθήνας. Η παραπάνω πρόταση είναι ταυτόχρονα ο ορισμός μια λέξης συνυφασμένης με το ρατσιστικό μίσος. Του πογκρόμ.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Τα ξημερώματα της 10ης Μαΐου δολοφονείται άγρια στην συμβολή των οδών 3ης Σεπτεμβρίου και Ηπείρου, ο Μανώλης Καντάρης με στόχο τη ληστεία της κάμεράς του. Αργότερα την ίδια μέρα νεοναζί της χρυσής αυγής, πλαισιωμένοι από κατοίκους της περιοχής, συγκεντρώνονται στο σημείο της δολοφονίας με στόχο να ξεράσουν το ρατσιστικό τους μίσος. Μετανάστες κυνηγιούνται, μαχαιρώνονται, ξυλοκοπούνται άγρια, δέχονται επιθέσεις μέσα στα σπίτια και τα μαγαζιά τους, με αποκορύφωμα τη δολοφονία με πολλαπλές μαχαιριές του 21χρονου Αλίμ Αμπντούλ Μάναν από το Μπαγκλαντές. Ταυτόχρονα στόχοι γίνονται καταλήψεις και αντιρατσιστές που βρίσκονται στην περιοχή.

«Καλά δεν υπάρχει κράτος; Και η αστυνομία τι έκανε;»

Ε, για οποιονδήποτε έχει την ελάχιστη αντιληπτική ικανότητα και επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα, η απάντηση είναι ξεκάθαρη. Κάνανε τη δουλειά τους. Δημιούργησαν, δηλαδή, το κατάλληλο περιβάλλον ώστε τα καθάρματα της χρυσής αυγής και ο ρατσιστικός όχλος, που τα αγκάλιαζε, να μετατρέψουν τα ξενοφοβικά τους προτάγματα σε πράξη. Η παρέμβαση της αστυνομίας περιορίστηκε σε υποδείξεις και φιλικά χτυπήματα στην πλάτη των ρατσιστών, έτσι για τα προσχήματα, ενώ γύρω τους εκτυλισσόταν η κτηνωδία. Αντίθετα, μεγαλύτερο ζήλο επέδειξαν στις από κοινού με τους χρυσαυγίτες, επιθέσεις τους στις αντιεξουσιαστικές καταλήψεις Villa Amalias και Σκαραμαγκά, που βρίσκονται στην ευρύ-

τερη περιοχή. Η απάντηση καταληψιών και αντιφασιστών ήταν άμεση και δυναμική, ενώ ταυτόχρονα οργανώθηκαν ομάδες περιφρούρησης των χώρων των καταλήψεων, ώστε αυτές να λειτουργήσουν και σαν καταφύγιο για μετανάστες που προσπαθούσαν να ξεφύγουν από το φασιστικό μένος των επιθέσεων μπάτσων και ναζιστών.

Για το γεγονός της ίδιας της δολοφονίας.

Ο θάνατος ενός ανθρώπου για τη ληστεία της κάμεράς του είναι βαρβαρότητα. Η μάλλον είναι το γεγονός εκείνο, η αγριότητα του οποίου, στρέφει τα βλέμματα στην καθημερινή βαρβαρότητα που επικρατεί στο κέντρο της Αθήνας. Το τοπίο συνθέτουν οι τοπικές μαφίες διακίνησης ναρκωτικών και ανθρώπων (με παρουσία δεκαετιών στην περιοχή και με την καταλυτική συμμετοχή της αστυνομίας), ο υπερπληθυσμός και η γκετοποίηση μεγάλου αριθμού μεταναστών καταδικασμένων στην καθημερινή εξαθλίωση, ο κυνισμός, η αδιαφορία και ο φόβος από την πλευρά των ντόπιων. Ο συγκεκριμένος φόνος αποτέλεσε για τους κάθε τύπου ρατσιστές το γεγονός που ήρθε να επιβεβαιώσει την καλά δουλεμένη (με καθοριστικό το ρόλο των Μ.Μ.Ε.), εικόνα του μετανάστη-εγκληματία, που έρχεται να εισβάλλει στην ελληνική Εδέμ, με τους κατοίκους αγγελούδια.

Η αλήθεια όμως είναι, ότι ούτε οι μετανάστες είναι φύσει εγκληματίες, ούτε η Ελλάδα παράδεισος. Οι μετανάστες της περιοχής είναι άνθρωποι αιχμάλωτοι. Αιχμάλωτοι σε ένα καθεστώς παρανομίας το οποίο αποτελεί το βασικό υπόστρωμα πάνω στο οποίο στηρίζεται η εκμετάλλευσή τους. Εκμετάλλευση από κάθε λογής αφεντικό σαν φτηνό αναλώσιμο εργατικό δυναμικό, από τις τοπικές μαφίες ντόπιων και ξένων, από “φιλόξενους” ιδιοκτήτες που νοικιάζουν διαμερίσματα σε δεκάδες ανθρώπους χρεώνοντας με το άτομο και τη μέρα, από τον “φιλήσυχο” ρατσιστή σαν η προσωποποίηση του Κακού και πηγή όλων αυτών που συνθέτουν τη μιζέρια του. Οι μετανάστες είναι άνθρωποι που έρχονται καθημερινά αντιμέτωποι με την υποτίμηση από «ευγενείς» ντόπιους, το φόβο από «αγανακτισμένους» φασίστες, τη βία από μπάτσους που συνδυάζουν δουλειά με ευχαρίστηση και τον αποκλεισμό από μία κοινωνία που -στην πλειοψηφία της- αδυνατεί να ξεπεράσει το μικροαστισμό της και να αναζητήσει τους εχθρούς της στους εκμεταλλευτές της και όχι στους υπόλοιπους εκμεταλλευόμενους.

Και αν οι φασίστες της χρυσής αυγής βρήκαν την ευκαιρία να ξυλοκοπήσουν και να μαχαιρώσουν όποιον δεν ταιριάζει στην άρια ναζιστική τους φαντασίωση, αυτό που τους έδωσε το προκάλλυμα ήταν το πλήθος των -κατά τα άλλα φιλήσυχων- ρατσιστών που κατέβηκαν στους δρόμους να ανεμίσουν την γαλανόλευκη, με φόντο αιμόφυρτους μετανάστες. Η εθνική ταυτότητα εμφανίζεται για άλλη μια φορά, στο πλαίσιο της οικονομική και κοινωνικής κρίσης, σαν το αποκούμπι για όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας. Το έθνος είναι μια έννοια χωνευτήρι κατασκευασμένη με αίμα γενοκτονιών και ιστορικούς μύθους. Μία έννοια που εξομοιώνει καταπιεστές και καταπιεσμένους και εχθρεύεται ότι δεν ανήκει σε αυτήν. Όποιος πιστεύει ότι τα προβλήματά του λύνονται με πογκρόμ ενάντια σε ανθρώπους με διαφορετικό χρώμα δέρματος, διαφορετικής καταγωγής ή θρησκείας είναι ρατσιστής. Όσο και να προσπαθούν να μας πείσουν ότι «εγώ δεν είμαι ρατσιστής», οι άνθρωποι που με την παρουσία τους επέτρεψαν το πογκρόμ, είναι το κομμάτι του παγόβουνου κάτω από το νερό, που τόσο καιρό στήριζε τον εμφανή ρατσισμό και έρχεται σιγά σιγά στην επιφάνεια.

Η απάντηση μας είναι ξεκάθαρη.
Με κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών.
ΘΑ ΤΟΥΣ ΛΙΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΝΤΟΠΙΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ
ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΤΟΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟ ΜΑΣ

Thank God! They are not racists...

Έξω από το σπίτι σου δολοφονείται ένας άνθρωπος. Τι σκέφτεσαι; «Υπάρχει πρόβλημα, απαράδεκτο να βρωμίζει το μάρμαρο της σκάλας μου με αίμα, τραβάτε να σκοτωθείτε αλλού», ή θα πεις «υπάρχει πρόβλημα, αυτή η κοινωνία ρέπει προς τον καννιβαλισμό, ας δραστηριοποιηθώ ώστε να ακυρωθούν οι αιτίες που γεννάνε τον καννιβαλισμό». Κάθε απάντηση από τις δυο, θα σε οδηγήσει σε διαμετρικά αντίθετα μονοπάτια

Και πάλι έξω από το σπίτι σου. Ένας άνθρωπος, ρακένδυτος, τρώει –κυριολεκτικά- μέσα από τον κάδο, που βρίσκεται μπροστά στο πεζοδρόμιο. Τι σκέφτεσαι; «Υπάρχει πρόβλημα, απαράδεκτο να χαλάει το ίματζ της γειτονιάς μου, άλλωστε τόση ώρα που μένει ανοιχτός ο κάδος μολύνεται ο αέρας», ή θα πεις «υπάρχει πρόβλημα, απαράδεκτο να υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που δεν έχουν πρόσβαση σε αξιοπρεπή στέγη και καθημερινή διατροφή, ας δραστηριοποιηθώ ώστε να ακυρωθούν οι αιτίες που γεννάνε τη φτώχεια». Η δράση που θα αναλάβεις, ανάλογα με το ποια απάντηση θα δώσεις, θα επιφέρει διαφορετικά σε κάθε περίπτωση αποτελέσματα.

Το καλοκαίρι, στην παραλία που κάνεις μπάνιο. Μαθαίνεις πως ναυαγεί ένα καράβι με μετανάστες. Τι σκέφτεσαι; «Πω πω, ας μην φέρει το κύμα κανέναν πνιγμένο εδώ που κάνω εγώ τις διακοπές μου», ή θα πεις «τι σάπιος κόσμος είναι αυτός, κάποιοι θαλασσοπνίγονται στην αναζήτηση ενός καλύτερου αύριο και κάποιοι κολυμπάνε στη χλιδή και στα πλούτη».

Και στις 3 περιπτώσεις οι πρώτες απαντήσεις κρύβουν μέσα τους το «εγώ», ενώ οι δεύτερες προτάσσουν το «εμείς». Οι πρώτες οδηγούν καρφί στη φασιστικοποίηση της κοινωνίας και στη βαρβαρότητα, ενώ οι δεύτερες προτάσσουν την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και τον κοινό αγώνα ενάντια σε αυτούς που ωφελούνται από την ύπαρξη κοινωνικών ανισοτήτων, φτώχειας, μετανάστευσης κλπ.

Στην ηγουμενίτσα, εκατοντάδες μετανάστες (η υπάτη αρμοστεία του οηε υπολογίζει πως θα φτάσουν τους 3000 αυτό το καλοκαίρι), διαβιούν σαν τα αγρίμια στο δάσος δίπλα από το λιμάνι της πόλης, εντός αυτοσχέδιων καταλυμάτων, προσπαθώντας να χωθούν λαθραία σε κάποιο πλοίο για να συνεχίσουν το ταξίδι τους προς τη β. ευρώπη. Οι ντόπιοι –ξεχνώντας το παρελθόν τους, τόσο ως πρόσφυγες από τη μικρασία, όσο και ως μετανάστες προς τις φάμπρικες της γερμανίας- έχουν βαλθεί να ενοχοποιήσουν τους εν λόγω μετανάστες για όλα τα κακά της μοίρας τους, με κυρίαρχη αιχμή την ύφεση της τουριστικής δραστηριότητας της περιοχής. Αν και είναι ηλίου φαεινότερο πως οι διακοπές έχουν γίνει άπιαστο όνειρο για τους περισσότερους μας, εξαιτίας των περικοπών που αποφάσισαν τα αφεντικά μας, εντούτοις οι ντόπιοι αναζητούν ευθύνες στους μετανάστες, ακόμα και αν οι τελευταίοι απέχουν πολύ από το να χαρακτηριστούν ως «κλέφτες δουλειών» (κλασσικό φασιστικό στερεότυπο), μιας και όλοι τους επιδιώκουν να φύγουν από την ηγουμενίτσα.

***Την ώρα που έκλεινε αυτό το εντυπάκι, οι πόθοι των ρατσιστών της Ηγουμενίτσας πέρναν ο

φωτό από την πανελλαδική πορεία για τους μετανάστες στην Ηγουμενίτσα, 29/01/2011

Η μεγάλη πλειοψηφία των ντόπιων –δυστυχώς η τιμή της βουβής και ακίνητης μειοψηφίας σώζεται από μια χούφτα συνειδητοποιημένων συντρόφων- δεν έμεινε μόνο στα λόγια. Μετά την ενοχοποίηση πέρασε και στις πράξεις: με την κάλυψη των επισήμων φορέων της πόλης (από το δήμαρχο έως τον εμπορικό σύλλογο) διοργάνωσε «δράσεις ανάδειξης του προβλήματος», οι οποίες κατέληξαν σε ανοιχτές επιθέσεις. Στις 3 Μαΐου 2011, διοργανώθηκε, η τελευταία ως τώρα, συγκέντρωση μπροστά στην είσοδο του λιμανιού, υπό την αιγίδα του δημάρχου. Δεκάδες ντόπιοι χέρι-χέρι με τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στον καταυλισμό, με το συγκεντρωμένο πλήθος να επευφημεί. Κεντρικό πανό της συγκέντρωσης έγραφε: «το μόνο που ζητάμε είναι να γίνει η πόλη μας και πάλι ανθρώπινη». Ασχέτως με το γεγονός ότι οι ρατσιστές δεν τα κατάφεραν καθόλου καλά με τους μπαρουτοκαπνισμένους μετανάστες, κι ας είχαν στο πλευρό τους πολλές διμοιρίες, η ουσία παραμένει.

Οι ντόπιοι αποδεικνύουν πως η ανθρώπινη ζωή είναι για πέταμα, εφόσον δε χωράει στις νόρμες της καταναλωτικής ή παραγωγικής μηχανής του ηγουμενιτσιώτικου τουρισμού. Οι πρακτικές τους αποτελούν περιπτώσεις καραμπινάτου φασισμού, ασχέτως εάν κόπτονται να τις ονοματίσουν αλλιώς. Η αγανάκτηση και η οργή τους για το σύστημα που τους καταπιέζει, φτάνει μόνο στο επίπεδο των βρισιών στο καφενείο ή στις κουβεντούλες του καναπέ, ενώ στην ουσία ζητάνε περισσότερο ικανό κράτος, περισσότερους ικανούς βουλευτές, περισσότερους ικανούς μπάτσους, περισσότερους ικανούς δημάρχους για να διαφεντεύουν τη δουλική τους ύπαρξη.

Όσο για τους μετανάστες; Έπραξαν ως όφειλαν απέναντι στην αξιοπρέπεια τους. Ξεφεύγοντας από την εικόνα τους δύσμοιρου που πρέπει υπομονετικά να ανέχεται κάθε φασιστική επίθεση, δεν αμύνθηκαν απλά. Αντεπιτέθηκαν με λύσσα, κάνοντας χρήση κάθε πετρούλας του βουνού, υποκινούμενοι από το καθολικό ένστικτο της ζωής.

σάρκα και οστά. Στις 9/06/11 δεκάδες μπάτσοι και συνεργεία του δήμου, εκκένωσαν τον καταυλισμό των μεταναστών. Πάνω από 150 συνελήφθησαν...

Ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα όλων μας!

«Η δυτική χώρα πανικοβλήθηκε όταν πλήθυναν οι μετανάστες πάνω στις δημοσιές. Όσοι είχαν περιουσία, φοβήθηκαν για την περιουσία τους. Άνθρωποι που δεν ήξεραν από πείνα. Την έβλεπαν τώρα μέσα στα μάτια των πεινασμένων. Άνθρωποι που δεν είχαν τίποτα να επιθυμήσουν εντατικά, έβλεπαν τώρα τη φλόγα της επιθυμίας μέσα στα μάτια του μετανάστη. Οι άνθρωποι που ζούσαν στις πόλεις και στα όμορφα περίχωρα μαζεύτηκαν για να αμυνθούν. Και όπως κάνει πάντα ο άνθρωπος πριν αρχίσει έναν πόλεμο, έπειθαν τον εαυτό τους πως αυτοί είναι καλοί και πως ο εισβολέας είναι κακός. Είπαν: Αυτοί οι αναθεματισμένοι Όκιοι είναι βρώμικοι και αμόρφωτοι. Έκφυλοι, δοσμένοι στην ακολασία. Αυτοί οι αναθεματισμένοι Όκιοι είναι κλέφτες. Θα κλέψουν ό,τι λάχει. Δεν έχουν καμιά αντίληψη για τα δικαιώματα της ιδιοκτησίας.

Το τελευταίο αυτό ήταν αλήθεια –γιατί πως μπορεί ένας άνθρωπος δίχως καμιά περιουσία να ξέρει τον καημό της ιδιοκτησίας; Και οι άνθρωποι που αμύνονταν, είπαν: Μας κουβαλούν επιδημίες, είναι μολυσμένοι. Δεν παραδεχόμαστε τα παιδιά τους στα σχολεία μας. Είναι ξένοι. Θα σ' άρεσε να πάει η αδελφή σου μ' έναν από δαύτους;

Οι ντόπιοι στηρίχτηκαν σε μια πειθαρχία απονιάς. Έφτιαξαν ομάδες, ουλαμούς, και τους όπλισαν –τους όπλισαν με ρόπαλα, με ασφυξιογόνα, με ντουφέκια. Ο τόπος είναι δική μας ιδιοκτησία. Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τους Όκιους να κάνουν ό,τι θέλουν. Αυτοί που ήταν οπλισμένοι δεν είχαν δικά τους κτήματα, μα φαντάζονταν πως είχαν. Και οι υπάλληλοι που περιπολούσαν τη νύχτα δεν είχαν τίποτα δικό τους, και οι μαγαζάτορες ήταν γεμάτοι χρέη. Μα και το χρέος είναι κάτι, ακόμα και μια θεσούλα είναι κάτι. Ο υπάλληλος έκανε τη σκέψη: κερδίζω δεκαπέντε δολάρια τη βδομάδα. Κι αν ένας αναθεματισμένος Όκιος δεχόταν να δουλέψει μόνο με δώδεκα; Και ο μαγαζάτορας έκανε τη σκέψη: πώς θα μπορέσω να συναγωνιστώ έναν άνθρωπο που δεν έχει χρέη;

Και οι μετανάστες κουβαλιόνταν πάνω στις δημοσιές και η πείνα γυάλιζε μες στα μάτια τους, και η επιθυμία μες στα μάτια τους. Δε ρητόρευαν, δεν είχαν σύστημα, βάραιναν μόνο με το πλήθος και με τις ανάγκες τους. Αν τύχαινε να βρεθεί καμιά δουλειά για έναν άνθρωπο, μάλωναν δέκα άνθρωποι ποιος να την πρωτοπάρει –μάλωναν ποιος να δεχτεί μικρότερο μεροκάματο. Αν αυτός δουλεύει για τριάντα σέντσια, εγώ θα δουλέψω για είκοσ' πέντε.

Αν αυτός δέχεται με είκος' πέντε, εγώ την κάνω με είκοσι.
Όχι, εμένα, πεινώ. Θα δουλέψω για δεκαπέντε σέντσια. Τα παιδιά μου. Να τα 'βλεπες πώς είναι. Οι κοιλιές τους πρησμένες, ίδια καζανάκια, δεν μπορούν να σταθούν στα πόδια τους. Δώσ' τους κανένα πεφτόφρουτο. Εμένα. Θα δουλέψω για ένα κομματάκι κρέας.

Ήταν καλή δουλειά, γιατί τα μεροκάματα έπεφταν και οι τιμές απόμεναν ψηλές. Οι μεγαλοκτηματίες ήταν χαρούμενοι κι έστελναν κι άλλες προκηρύξεις για να 'ρθουν κι άλλοι άνθρωποι. Και τα μεροκάματα έπεφταν και οι τιμές απόμεναν ψηλές. Δε θ' αργήσουμε να 'χουμε πάλι δουλοπάροικους».

Όκιος: κάτοικος της πολιτείας Οκλαχόμα, μία από τις 52 πολιτείες των ΗΠΑ…

Στα 1939, στον οικονομικό «παράδεισο» των ΗΠΑ, η ιστορία αποδεικνύει πως τα συμφέροντα των αφεντικών είναι διαχρονικά. Η υποτίμηση της εργασίας για παράδειγμα. Ο ρατσισμός, απλά ένα εργαλείο κοινωνικής μόχλευσης. Μια θεωρία δημιουργημένη για να προσδώσει ιδεολογικό μανδύα στην ένταση της εκμετάλλευσης. Οι μετανάστες πάλι σε δίνη, όπως πάντοτε. Υποτιμημένη και εξαθλιωμένη εφεδρική στρατιά εργατών για τα κέρδη των αφεντικών και των συμμάχων τους. Σε δίνη ακόμα και στην «ίδια» τους τη χώρα, όπως στα «Σταφύλια της Οργής» του Τζών Στάινμπεκ…